

olvasópéldány © Pagony Kiadó

olvasópéldány © Pagony Kiadó

A könyv megjelenését a Nemzeti
Kulturális Alap támogatta.

ISBN 978-963-587-609-9

Megjelent a Pagony Kiadó gondozásában 2024-ben.

Szöveg © Marék Veronika, 1974, 2024

Illusztráció © Baranyai [b] András, 2024

Kiadás © Pagony Kiadó Kft., 2024

1114 Budapest, Bartók Béla út 15/a | www.pagony.hu

Felelős kiadó: Demény Eszter és Ürögdi András

Felelős szerkesztő: Kovács Eszter

Műszaki szerkesztő: Pais Andrea

Könyvterv: Baranyai [b] András

Produkción munkák: Wunderlich Production Kft.

Produkción vezető: Mészáros Gabriella

Nyomás, kötés: Central Dabasi Nyomda Zrt.

Vezérigazgató: Balizs Attila

www.dabasinyomda.hu

olvasópéldány © Pagony Kiadó

MARÉK VERONIKA

PRÉMSZAKÁLL ÉS TORZONBORZ

Baranyai (b) András rajzaival

Ez a történet úgy kezdődött, hogy Prémszakáll professor sétálni ment. Minden délután sétált egyet-kettőt, mert Prémszakáll professor tudós volt, és nagyon sokat gondolkodott. Amikor kifáradt a töprengésben, vette a kabátját meg a sálját – ha éppen megvolt, és a kalapját – ha megtalálta, aztán elindult a csípős, friss hidegbe, a fák közé.

Ezen a napon is ez történt. Nagyokat lélegzett, és jókedvében gyorsan szedte a lábát, vagyis futni kezdett. De egyszer csak valami furcsát érzett! Valaki futott utána! Prémzakáll professzor még a szuszogását is hallotta.

Gyorsabban szaladt, erre az ismeretlen is gyorsabban szaladt utána. Rohant, az ismeretlen is rohant. Akkor Prémzakáll gondolt egyet, és hirtelen megállt, az üldöző pedig elszáguldott mellette. A professzor elnevette magát. Az ismeretlen egy kutya volt! Megállt, lihegett, aztán rávigyorgott a professzorra, és csak annyit mondott:

– Torzonborz vagyok.

– Látom – felelte Prémzakáll, mert a kutya valóban torzonborz volt. Fekete szőre összekócolódott, négy tappancsa sötét volt a sártól. Látszott rajta, hogy napok óta kóborol. – Miért nem mégy haza? – kérdezte a professzor.
– Haza... – sóhajtott a kutya. – Nekem már nincs otthonom. Éppen gazdát keresek magamnak. Mondd... nincs szükséged egy NAGYON JÓ kutyára?
– Nincs, nincs. De mivel tudós vagyok, tudni szeretném, hogyan kerültél ide az én kedvenc fáim közé ebben a nagy hidegben.
Elindultak egymás mellett, és Torzonborz mesélni kezdett.

– A gazdám egy kisfiú volt, Bandi. Egészen pici voltam, amikor megkapott a születésnapjára. Egész nap csak velem játszott. Mindig levitt a térre, ott is megmutatott mindenkinek. Szép piros szíjam volt, és fénylő bolyhos bundám. Örült, aki megsimogatható.

olvasópéldány © Pagony Kiadó

De nőttem tovább, nagy, okos kutya lettem. Egyre
többet szerettem volna futni, sétálni, játszani, Bandi
meg egyre lustább lett. Megunt. – És Torzonborz füle
bánatosan lekonyult, amikor ezt mondta.

- Nem vitt le sétálni. Amikor nyafogtam, kizárt az erkélyre.
És nemrégén kapott egy aranyhörcsögöt. Remélem, tudod,
hogy az aranyhörcsögöt NEM KELL sétáltatni az utcán.

- Tudom, tudom! - mondta Prémzakáll. - Sőt, azt is
tudom, hogy most már csak a hörcsöggel játszik, és sorra
meghívja a barátait, hogy dicsekedjen vele.

– Tényleg tudós vagy. Szóról szóra így történt! De a legrosszabbat még nem mondtam el. Képzeld... három nappal ezelőtt levitt sétálni. Örültem, ugráltam, azt hittem, észhez tért. Elvitt jó messzire, aztán eldobott egy kavicsot. Utánaloholtam – s amikor visszatértem a kaviccsal, Bandi nem volt sehol. Felszállt egy villamosra, és engem otthagzott. Egyszerűen otthagzott egy ismeretlen téren!

Prémszakáll megdöbbsent. Aztán így szólt:

– De hiszen a kutyák hazatalálnak!

Torzonborz szomorúan ránézett.

– Igen, hazatalálnak. Csakhogy én nem akarok hazatalálni. Mondd, nincs szükséged egy NAGYON JÓ kutyára? Tudok házat őrizni.

– Nem kell nekem házórző. Az eszemet nem lophatja el senki, az a legnagyobb kincsem.

– Tudok nyomot szimatolni. Minden eldobott kavicsot visszahozok! Ugatni sem szoktam, csak ha nagyon mérges vagyok. Vigyél magaddal!

– Nem, nem – ismételte Prémszakáll. – Nincs szükségem rád. Tudod, egész nap dolgozom. Néhanyszor lemegyek sétálni, hogy kiszellőztessem a fejem, ennyi az egész.

– Hiszen erről van szó! Ez egy kutya számára valóságos paradicsom! Meglátod, jól kijövünk egymással!

Beszélgetés közben visszaértek Prémszakáll ajtaja elé. A professzor most leguggolt Torzonborz mellé, megsimogatta a fejét, és azt mondta:

– Tulajdonképpen szeretnék egy kutyát, éppen olyat, amilyen te vagy. De be kell vallanom valamit. Rettenetesen feledékeny vagyok. A kalapom és a sálam soha nincs meg.

Nem emlékszem, hogy vettem-e vacsorát magamnak, és ha vettem, akkor nem tudom, hogy hova tettem. Magamról sem tudok gondoskodni. Érted, ugye?

– Értem – sóhajtott fáradtan Torzonborz. – Csak annyit engedj meg, hogy ma éjjel itt maradjak. Nagyon át vagyok fagyva.

– Maradj csak – és Prémszakáll professzor beengedte Torzonborzot a szobájába.

Micsoda szoba volt ez! Torzonborz álmétkodva járt körbe-körbe. Minden bútor könyvből volt. Könyvekből állt a fotel, az ágy, könyvhalom volt az asztal, a szekrény pedig könyvvel volt teli, mert a szekrény is csupa könyv volt.

Prémszakáll professzor leült könyv íróasztalához, és dolgozni kezdett. Azaz – csak kezdett volna, mert idegesen felugrott.

- Hol a szemüvegem? Hová tettem a szemüvegem? - Torzonborz körülpillantott: a szemüveg ott csillogott a fotel támláján. Felugrott, és odaadta a professzornak. De még most sem volt nyugalom.

- Hol a tollam? Hová tettem a tollam? - És a professzor megint csak dühösen járkált a szobában fel s alá. Torzonborz figyelmesen körbesétált. A toll az íróasztal alatt hevert. Felkapta, és átnyújtotta a professzornak. Prémzakáll csodálkozva nézett rá.

- Torzonborz, fiam, egész hasznos jószág vagy. Máskor mindig egy órám megy el a kereséssel. Most már csak egy dologban segíts, ha tudsz. Vettem reggel egy darab sajtot meg néhány zsemlét, de sejtelmem sincs, hogy hova tettem. Farkaséhes vagyok, és téged is meg akarlak kínálni.

Torzonborz számára ez volt a legkönnyebb feladat. A sajt szaga egyenesen az asztalhoz vezette. Óvatosan félretolt néhány könyvet, és előhalászta alóluk a papírzacskót.

Prémszakáll örömmel borzolta össze Torzonborz fejét.
– Tudod mit? Maradj nálam! Te vagy az én karácsonyi ajándékom!
Mégiscsak jobban boldogulunk kettesben!
Torzonborz vidáman csóválta a farkát. Ó, mióta várt erre a mondatra!
Mevacsoráztak, elaludtak.

S ettől a naptól kezdve együtt járt sétálni Prémzakáll professzor és Torzonborz, a kutya. De a professzornak most már mindig megvolt a sálja is, meg a kalapja is.

Ugye tudjátok, hogy miért?

olvasópéldány © Pagony Kiadó

olvasópéldány © Pagony Kiadó

olvasópéldány © Pagony Kiadó